

Abadía de Sant Josep de Clairval

Carta de la Primavera 2012,
Quaresma

Estimats Amics,

Els bisbes, reunits en el Sínode de Roma l'octubre de 2001, van dirigir un "missatge al poble de Déu" en el qual ressaltaven el tema de la dignitat de la vida humana: «Allò que potser més torba el nostre cor de pastors és el menyspreu de la vida humana des de la seva concepció fins al seu terme natural, així com la desintegració de la família. El "no" de l'Església a l'avortament i a l'eutanàsia és un "sí" a la vida, un sí a la bondat fonamental de la creació, un sí que pot arribar al santuari de la consciència de tot ésser humà, un sí a la família, primera cèl·lula de l'esperança en la qual Déu es complau, fins al punt d'assignar-li la vocació de ser "església domèstica".

Uns anys abans, el beat Joan Pau II deia als joves, a Denver (EUA): «Com més passa el temps, les amenaces contra la vida augmenten. Es tracta d'amenaces programades de manera científica i sistemàtica. El segle XX serà considerat una època d'atacs massius contra la vida, una sèrie inacabable de guerres i una destrucció permanent de vides humanes innocents...» (14 d'agost de 1993). En realitat ens trobem davant una «conjura contra la vida», que veu implicades, fins i tot, les institucions internacionals, dedicades a encoratjar i programar autèntiques campanyes de difusió de l'anticoncepció, l'esterilització, l'avortament i l'eutanàsia, amb la complicitat dels mitjans de comunicació social. El recurs a aquestes pràctiques es presenta com a signe de progrés i conquesta de la llibertat, mentre que les posicions incondicionals a favor de la vida són menyspreades i considerades com a enemigues de la llibertat i del progrés (cf. Encíclica *Evangelium vitae*, 25 de març de 1995, 17).

En un moment on el món es mostra molt preocupat per la pau, recordem les paraules de la mare Teresa de Calcuta, quan va rebre el Nobel de la Pau, el 10 de desembre de 1979: «Avui dia, diu ella, el gran destructor de la pau és el crim contra l'infant innocent que encara no ha nascut». Evidentment, Déu no deixa impune el crim de Cain, car la sang d'Abel exigeix que Déu faci justícia. Déu va dir a Cain: Què has fet? S'escolta la sang del teu germà clamar a mi des del terra (Gn 4, 10). No solsament la sang de l'Abel clama venjança al cel, sinó també la de tots els innocents assassinats (cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, CEC, núm. 2268). Perquè, en el transcurs de les últimes dècades, milions d'innocents han estat aniquilats en el ventre de les seves mares.

El pas al tercer mil·lenni no ha significat precisament, en el món, un canvi cap a una política favorable a la vida. Ja des de l'any 2000, s'ha permès la distribució de "Levonorgestrel" (píndola "de l'endemà", un producte

Santa Joana Beretta Molla

Drets reservats

abortiu) a les menors d'edat en els centres escolars, sense autorització paterna. L'article 41.5 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya estableix que "... els poders públics han de vetllar perquè la lliure decisió de la dona sigui determinant en tots els casos que puguin afectar la seva salut física..., en allò referent al propi cos i a la seva salut reproductiva i sexual." Més tard, noves lleis agreugen les disposicions de les lleis precedents que encara consideraven la "Interrupció Voluntària de l'Embaràs" (IVE = avortament) com a últim recurs en cas de perill. Des d'ara ja hi ha un «veritable dret a l'avortament», que s'allunya de la majoria de les disposicions encaminades a conservar la vida de l'infant; el termini legal s'amplia a les 12 setmanes, etc.; se suprimeix l'autorització dels pares per a les menors d'edat, es despenalitzava la incitació a l'avortament i es reforcen les persecucions contra aquells qui s'oposen a aquest crim (*Llei orgànica 2/2010, de salut sexual, reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs*).

Una «bona nova» per al nostre temps

En oposició a aquesta cultura de la mort i a les seves conseqüències dramàtiques per a la pau civil, la salut física i mental, l'equilibri ecològic, i per a la destinació eterna de l'ésser humà, l'Església ens recorda els manaments de Déu, gravats en el cor de l'home. Com a testimoni de l'amor de Déu per l'home, l'Església pren la defensa dels més febles i subratlla la importància del cinquè manament (No mataràs). «Des del primer segle de la nostra era, l'Església ha afirmat la malícia moral de tot

avortament provocat. Aquest ensenyament no ha canviat i roman invariable» (CEC, núm. 2271). Per il·lustrar-ho, l'Església ens presenta els exemples dels sants. Per això el beat Joan Pau II va canonitzar, el 16 de maig de 2004, a la beata Joana Beretta-Molla, mare de família, el testimoniatge de la qual a favor de la vida humana és una «bona nova» per als homes del nostre temps. La festa litúrgica de santa Joana Beretta és el 28 d'abril.

La Joana neix el 4 d'octubre de 1922 a Magenta (Itàlia), desena de tretze fills, dels quals cinc morien de petits. Els pares, pertanyen a l'orde tercera de sant Francesc d'Assís, assisteixen a missa cada dia i conreen una atmòsfera serena a la llar. Els diumenges a la tarda, els nens acompanyen el pare en la seva visita als pobres, a les persones grans o en estat d'abandó. La mare, per la seva banda, els ensenya a estalviar diners a favor de les missions. El 14 d'abril de 1928, la Joana fa la primera comunió, i l'Eucaristia es converteix aleshores, per a ella, en aliment quotidià indispensable. Al col·legi és una alumna de rendiment mitjà, i caldrà esperar el final dels seus estudis primaris perquè obtingui alguns bons resultats. Rep la Confirmació el 9 de juny de 1930. Segueix l'ensenyament secundari, sense destacar, però la seva vida cristiana és intensa i radiant: un temps de meditació cada matí li dona la força i l'alegria per estimar durant tot el dia. El seu temperament és espontani, perdona amb facilitat i suporta amb paciència les penes provocades per les diferències de caràcter. Sap apreciar les bel·leses de la naturalesa i, durant les vacances, rep lliçons de dibuix i de piano. La formació espiritual i l'apostolat de la Joana es veuen reforçats gràcies a l'Acció Catòlica femenina italiana, en la qual s'havia inscrit a l'edat de dotze anys.

Una marca indeleble

Del 16 al 18 de març de 1938, la Joana participa en un recés espiritual, segons els Exercicis de sant Ignasi de Loyola; les nombroses gràcies que rep, la marquen per tota la vida. Aprofundeix, en aquest moment, els valors fonamentals de la vida espiritual: la necessitat de la gràcia i de l'oració, l'horror al pecat, la imitació de Crist i la necessitat de l'abnegació; però, sobretot, comença a veure l'apostolat com a expressió eminent de l'amor. Entre els seus bons propòsits, s'hi troba: «Fer-ho tot per al Senyor... Per agradar a Déu, ja no aniré al cinema sense assegurar-me que es tracta d'una pel·lícula convenient i no escandalosa, o immoral... Prefereixo morir abans que cometre un pecat mortal... Resar cada dia un "Ave MARIA" perquè el Senyor em concedeixi una bona mort... El camí més curt per arribar a la santedat és el de la humilitat. Demanar al Senyor que em condueixi al paradís»... Aprèn igualment a estar en oració, és a dir, a conversar amistosament amb Déu, cara a cara, en el fons del seu cor.

L'any 1942, la Joana perd sobtadament la seva mare, que tenia 53 anys d'edat. Quatre mesos més tard, mor el seu pare. D'entre els fills Beretta que viuen, quatre ja tre-

ballen i tres estan estudiant; la Joana acaba d'aprovar l'examen final de batxillerat. Està considerant la possibilitat de fer-se religiosa missionera a Brasil. Mentrestant, comença els seus estudis de medicina a Milà. Malgrat les dificultats de l'època (Itàlia es troba en guerra), es pren molt seriosament els seus estudis i, quan l'esgotament l'aclapara, se'n va a l'església: «Quan estic cansada i sento que no puc més, em renovo amb una mica de meditació parlant amb JESÚS». Sofreix però, a causa dels seus punts febles: «Els dos defectes que vostè m'indica – escriu a una religiosa – són ben certs. Sóc obstinada i sempre en faig al meu cap, quan hauria de sotmetre'm... Ho intentaré... En allò que pertoca a la caritat, per no criticar el meu proïsme, ja fa algun temps que intento superar-me, però de vegades em resulta realment difícil». Durant les vacances, la Joana practica l'esquí i l'escalada de muntanya.

Els anys dels seus estudis universitaris són un temps privilegiat per fer apostolat. El seu temperament actiu i ple d'iniciativa l'ajuda a travar amistats amb les joves, organitzant excursions, festes i jocs amb l'objectiu d'encoratjar les seves amigues cap a l'amor a Déu i al proïsme. Diran d'ella que «...escoltava els altres i parlava poc, i que responia amb afabilitat, com si escoltés la dolçor d'una veu interior...» L'estiu, se'n duia les seves companyes de l'Acció Catòlica a la seva casa de camp per a realitzar recessos espirituals. Ella mateixa explica: «Per convèncer no n'hi ha prou només amb parlar bé, sinó que cal donar l'exemple. Cal fer visible la veritat en un mateix; cal fer estimar la veritat oferint-se un mateix com a exemple atractiu, i si és possible heroic... No tingueu por de defensar Déu, l'Església, el Papa i els sacerdots. No podem romandre indiferents davant tota aquesta campanya antireligiosa i immoral... Cal actuar, entrar en tots els camps d'acció: social, familiar, polític... Cal treballar, perquè s'han desencadenat totes les forces fosques i amenaçadores del mal».

Resar, fins i tot si tot ens distreu

Ara bé, l'acció ha de recolzar-se en l'oració i el sacrifici: «Si volem que el nostre apostolat no resulti inútil, hem de ser ànimes d'oració. Fins i tot quan tot allò que ens envolta ens distreu de l'oració! Hem de pregar amb la fe que Déu és Totpoderós i que pot ajudar-nos... I si, després d'haver fet tot el que podíem, fracassem, acceptem-ho amb generositat; l'acceptació d'un fracàs per part d'un apòstol que ha posat tots els mitjans al seu abast, resulta més profitós per a la salvació de les ànimes que l'èxit». La Joana recomana amb freqüència la virtut de la puresa i l'educació en el veritable amor: «Com conservar la puresa? Envoltant el nostre cos amb el cercol del sacrifici. La puresa és una virtut-resum, és a dir, un conjunt de virtuts... La puresa es converteix en bel·lesa, i després també en força i llibertat. És lliure qui és capaç de resistir, de lluitar».

El novembre de 1949, la Joana Beretta obté la seva llicenciatura en medicina i cirurgia. S'especialitza,

aleshores, en pediatria, tant per amor als infants com per estar prop de les mares. Més tard obre una consulta privada a Mesero. Atén cadascun dels seus malalts amb gran paciència i amabilitat. Quan llurs malalties són conseqüència d'una vida immoral, ella ho pateix molt, aconsellant-los amb convicció perquè canviïn de conducta. Als malalts especialment pobres els ajuda amb diners, més que amb medicaments: « Si atenc un malalt que no té res per menjar, de què li serveixen els medicaments? ». La Dra. Beretta considera la seva professió com un veritable apostolat: « Tot està al servei de l'home. Nosaltres els metges treballem directament sobre l'home mateix... El gran misteri de l'home es resol en Jesús: « Qui visita un malalt em visita a mi », diu Jesús... De la mateixa manera que el sacerdot pot tocar Jesús, també nosaltres podem tocar-lo en el cos dels nostres pacients... Tenim ocasions per fer el bé, les quals manquen al sacerdot. La nostra missió no acaba quan ja no serveixen els medicaments, sinó que hem d'acostar les ànimes a Déu, aprofitant-nos de l'autoritat de les nostres paraules... Com en són de necessaris els metges catòlics! ».

Tots els camins del Senyor són bonics

En els primers mesos de l'any 1954, la Dra. Beretta es pregunta encara quina és la seva vocació. Després de resar molt, es decideix pel matrimoni i escriu a una amiga: « Els camins del Senyor són tots bonics, sempre que l'objectiu sigui el mateix: salvar la nostra ànima i aconseguir dur moltes altres a la vida eterna, per glorificar a Déu ». El 24 de setembre de 1955, contreu matrimoni amb en Pere Molla; presideix la cerimònia el sacerdot Josep Beretta, germà de la Joana. En una conferència per a noies d'Acció Catòlica, la Joana havia explicat: « Tota vocació és vocació a la maternitat, ja sigui física, espiritual o moral, perquè Déu ha dipositat en nosaltres l'instint de la vida. El sacerdot és pare (espiritualment); les religioses són mares, mares de les ànimes... Preparar-se per a la vocació és preparar-se per donar la vida ». El 19 de novembre de 1956, neix un nen en la llar dels Beretta-Molla: en Pere Lluís; l'11 de desembre de 1957 naixerà una nena: la Maria Zita, i el 15 de juliol de 1960 una segona filleta: la Laura. Aquestes tres maternitats havien estat difícils per a la Joana, però la seva fe li havia donat les forces necessàries. Per a donar gràcies a Déu, després del naixement de cadascun dels seus fills, la Dra. Beretta fa l'ofrena a les missions, traient dels seus estalvis, una suma equivalent al salari de sis mesos de treball d'un empleat.

L'educació moral i religiosa dels seus fills ocupa un lloc privilegiat en el cor d'aquesta mare exemplar. De seguida els obligarà a fer cada nit un examen de consciència adaptat a llur edat, animant-los a reflexionar sobre tal o tal acte, i assenyalant-los el perquè Jesús no està content d'això. En lloc de renyar-los de sobte, espera l'oració de la nit per recapitular sobre l'esdeingut durant el dia. No vol pegar-los ni aixecar massa la veu, doncs – segons diu – « potser que no tinguin la seva mare amb ells durant molt de temps, i no vull que en

guardin un mal record ». El treball professional de la Dra. Beretta no l'impedeix complir amb els seus deures d'esposa i de mare. No obstant això, després del naixement de la Laura, decideix que abandonarà l'exercici de la medicina quan tingui un quart fill.

L'agost de 1961 s'anuncia una nova maternitat. Però, en el segon mes d'embaràs, la Joana sent que s'està desenvolupant, dia rera de dia, una massa dura al costat de l'úter, amenaçant tant la vida de l'infant com la seva pròpia: es tracta d'un fibroma que haurà de ser extirpat. La Doctora és conscient dels riscos que corre. Tres solucions es presenten davant d'ella: – l'extirpació del fibroma i de l'úter amb l'infant (aquesta intervenció salvarà gairebé amb tota seguretat la vida de la mare, però el nen morirà i ella no podrà tenir més fills); – l'extirpació del fibroma i l'avortament provocat (la mare se salvarà i podrà eventualment tenir fills més endavant), però és una solució que va en contra de la llei de Déu; – l'extirpació del fibroma solsament, intentant no interrompre el curs de la maternitat (només aquesta tercera possibilitat preserva la vida de l'infant, però posa en gran perill la de la mare).

En la seva condició d'esposa estimada, de feliç mare de tres fills preciosos, la Joana ha d'escollir i decidir: o bé la solució més segura per a la seva pròpia vida, o bé l'única solució que existeix per salvar la vida de l'infant; « ell o jo », el nen o la mare. La seva decisió es decanta per afavorir la vida que sent desenvolupar-se en el seu interior, acceptant posar en perill la seva pròpia vida. L'amor pel seu fill és més gran: « Que no es preocupin per mi, amb la condició que tot vagi bé per al bebé! » — diu amb resolució als qui l'envolten.

Oblidar-se i lliurar-se

Comença la pujada del calvari al costat de Jesús crucificat. El 6 de setembre, abans d'entrar en el quiròfan, diu una altra vegada al cirurgià que faci tot el possible per salvar l'infant i que no es preocupi d'ella. Dirà al sacerdot que l'acompanya per a reconfortar-la: « Aquests dies he resat molt. Amb fe i esperança m'he encomanat al Senyor, fins i tot davant aquesta sentència de la ciència mèdica: o la vida de la mare o la del nen. Tinc confiança en Déu. Sí, ara em correspon a mi complir amb el meu deure de mare. Renovo davant el Senyor l'ofrena de la meua vida. Estic disposada a tot amb la condició que salvin el meu fill ». L'operació, que consisteix a extirpar el fibroma deixant intacta la cavitat uterina, resulta un èxit: el nen s'ha salvat i el desig de la mare s'ha complert. No obstant això, ella és conscient que, al cap d'uns mesos, l'úter pot trencar-se i provocar una hemorràgia mortal.

A pesar d'això, la nostra santa irradia alegria, l'alegria inexplicable d'haver salvat la seva maternitat i la vida del seu fill. Sap molt bé el que significa « ser mare »: oblidar-se i lliurar-se. Aquest amor de la maternitat, fins a l'heroïsmo del sacrifici de la seva vida, li ve de Déu, font de

tota paternitat i de tota maternitat (cf. Ef 3, 15). Sense perdre el somriure, la Joana passa els últims mesos d'embaràs en la pregària i l'abandó a la voluntat de Déu, enmig de grans dolors físics i morals. El Dissabte Sant, 21 d'abril de 1962, dóna a llum una nena que rep en el baptisme el nom de Joana Manel·la. Després del part, l'estat de la mare s'agreuja. Quan el dolor resulta massa intens, ella besa el seu crucifix, «el seu gran consol». Després de fer venir un sacerdot, rep amb fervor els darrers sagraments i, enmig de la seva agonia, repeteix sense parar: « JESÚS, t'estimo! JESÚS, t'estimo! ». El 28 d'abril, cap a les vuit del matí, la Doctora Joana Beretta s'apaga pacíficament en presència del seu marit, qui ha aprovat la seva opció. Havia estat demanant cada dia al Senyor que li concedís la gràcia de fer una bona i santa mort. Una vegada en la veritable Vida que no acaba mai, la beata Joana, lluny d'abandonar els seus, intercedeix d'ara en endavant per ells amb un amor encara més gran.

Homenatge a les mares...

El 25 d'abril de 1994, amb motiu de la seva beatificació, el beat Joan Pau II havia dit: « La Joana Beretta-Molla va saber lliurar la seva vida en sacrifici, perquè l'ésser que duia en el seu ventre – i que es troba avui entre nosaltres – pogués viure. Com a metge, era conscient del que li esperava, però no va retrocedir davant el sacrifici, confirmant d'aquesta manera l'heroïtat de les seves virtuts. És el nostre desig retre homenatge a totes les mares coratjoses que es dediquen del tot a la seva família, i que estan disposades a no escatimar cap pena, per fer tots els sacrificis, per transmetre el millor d'elles mateixes...

Com han de lluitar aquestes mares, contra les dificultats i els perills! Quantes vegades són cridades a enfrontar-se a veritables « llops » decidits a llevar la vida i a dispersar el ramat! I aquestes dones heroïques no sempre reben suport del seu entorn. Al contrari, els models de societat, promoguts i propagats amb freqüència pels mitjans de comunicació, no afavoreixen de cap manera la maternitat. Avui dia, en nom del progrés i de la modernitat, els valors de fidelitat, castedat i sacrifici, pels quals nombroses esposes i mares cristianes continuen

Que en aquesta nova Pasqua ja propera, la Santíssima Mare de Déu i sant JOSEP ens concedeixin la pau que el Fill de Déu va venir a donar al món mitjançant la seva Encarnació, Mort i Resurrecció...

Dom Antoine Marie
o.s.b.

- Per rebre (gratuitament) la Carta de l'Abadia Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.
- Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.
- Ajuts:

Transferència bancària: Caixa Duero (Madrid): C.C.C. 2104 - OF.:3335 - D.C.: 07 - Núm: 9113949609.
Xecs ordinaris en euros o en dòlars a nom de "Abbaye Saint-Joseph de Clairval".

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Fax: 03 80 96 25 29

E-mail: abbaye@clairval.com

<http://www.clairval.com/>

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

Fax : 00 33 3 80 96 25 29 – E-mail : abbaye@clairval.com – Site : <http://www.clairval.com/>